

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Filipa Skřivana a JUDr. Ing. Venduly Sochorové v právní věci

žalobců:

a) SLOT Group, a.s.

sídlem Jáchymovská 142, Sedlec, Karlovy Vary
zastoupen JUDr. Pavlem Hráškem, advokátem
sídlem Týnská 1053/21, Praha 1

b) CEC Praha a.s.

sídlem Tlumačovská 32, Praha 5
zastoupen Mgr. Miloslavem Petřem, LL.M., advokátem
sídlem Jungmannova 24, Praha 1

proti

žalovanému:

Generální ředitelství cel

sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2025, č. j. 2533-2/2025-900000-24110,
sp. zn. 262351/2021-530000-12,

takto:

I. Žaloby se zamítají.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Celní úřad pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 6. 11. 2024, č. j. 19944-24/2023-530000-12 (dále jen „rozhodnutí o přestupcích“), uznal žalobce a) vinným ze spáchání přestupků dle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Přestupků se žalobce a) dopustil tím, že minimálně ve dnech kontrol (11. 2., 13. 2. a 15. 2. 2020) ve 27 provozovnách provozoval na celkem 221 technických zařízeních hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, ke které nebylo podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách uděleno povolení. Za přestupky uložil celní úřad žalobci a) pokutu ve výši 3 445 000 Kč. Žalobci b) jako vlastníkově všech technických zařízení uložil celní úřad ochranné opatření zabránění věcí užitých ke spáchání dotčených přestupků, a to všech technických zařízení a věcí zadržovaných společně s nimi a ochranné opatření zabránění věci – finanční hotovosti vybrané z bezpečnostních schránek technických zařízení v celkové výši 395 997 Kč a finanční hotovosti určené k vyplacení výher ze zadržovaných technických zařízení v celkové výši 923 997 Kč a 50 €. Odvolání žalobců žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí o přestupcích potvrdil.
2. Při kontrolách žalobce a) předložil čtyři rozhodnutí o povolení k provozování sázkové hry, která mají v čísle jednacím velké tiskací písmeno „A“ (povolení „A“) a která společnosti MASOX a. s. (dále jen „MASOX“) povolují provoz technických zařízení v kontrolovaných provozovnách, a dvě změnová rozhodnutí, kterými mělo dojít k přechodu těchto povolení ze společnosti MASOX na žalobce a) (změnová rozhodnutí „A“). Platnost změnových rozhodnutí „A“ popřely celní orgány s tím, že v informačním systému v oblasti hazardních her (dále též „SDSL“) a příslušném správním spise vedeném Ministerstvem financí (dále jen „ministerstvo“) se nachází jiné verze změnových rozhodnutí, které nezahrnují povolení „A“, a tedy k jejich přechodu na žalobce a) nedošlo. Tuto druhou verzi změnových rozhodnutí (nespornou) považují celní orgány za jedinou platnou a účinnou.

II. Žaloba

3. Žalobci namítají, že jsou obě rozhodnutí celních orgánů nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Celní orgány totiž nedostatečně reagovaly na jejich námítky a citovanou judikaturu. Pracovník ministerstva dne 25. 9. 2015 osobně předal (doručil) změnová rozhodnutí „A“ zástupci žalobce a) a společnosti MASOX. Oba se vzdali práva na odvolání a změnová rozhodnutí „A“ tak nabyla téhož dne právní moci. Tuto verzi rozhodnutí žalobce a) předložil při kontrolách.
4. Klíčové podle žalobců je, která ze dvou verzí rozhodnutí je platná a účinná, přičemž důkazní břemeno v tomto ohledu nesou celní orgány. Žalovaný, Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud se ve svých předchozích rozhodnutích týkajících se těchto změnových rozhodnutí shodli, že je k vyřešení této otázky nutné *zásadní a rozsáhlé doplnění dokazování*, včetně zjištění a objasnění původu a existence dvou verzí změnových rozhodnutí, okolností jejich založení do správního spisu ministerstva, a okolností jejich doručení dne 25. 9. 2015.

Ministerstvo v jiných soudních řízeních a žalovaný v předchozím zrušujícím rozhodnutí ze dne 5. 1. 2024 zastávali názor, že změnová rozhodnutí „A“ splňují veškeré formální náležitosti stanovené právním řádem, a proto na ně nahlíží jako na řádná a pravomocná rozhodnutí, dokud nebude prokázán opak. Celní orgány opak neprokázaly. Nechaly pouze vypracovat znalecký posudek a z něj, navzdory jeho zásadním nedostatkům, v podstatě výlučně vycházely.

5. V první řadě znalecký posudek odpovídá pouze na to, zda se v případě obou verzí dotčených změnových rozhodnutí jedná o originály či nikoli. Nejde tedy o *zásadní a rozsáhlé doplnění dokazování* a neobjasňuje všechny výše vymezené sporné okolnosti. Žalobci dále zpochybňují přesvědčivost znaleckého posudku. Celní úřad totiž poskytl znalkyni podklady včetně obou verzí změnových rozhodnutí ještě před jejím ustanovením znalkyní, což budí pochybnosti o její nestrannosti.
6. Nejvyšší správní soud navíc uvedl, že došlo k manipulaci se správním spisem v době mezi tím, kdy mu byl doručen, a tím, kdy byl předložen Městskému soudu v Praze. Ministerstvo verze „A“ změnových rozhodnutí ještě před jejich předáním znalkyni rozešlo a následně opětovně sešlo z důvodu jejich „skenování“, ačkoli byly dle Městského soudu v Praze v rámci jím provedeného dokazování opatřeny přelepku a razítkem ministerstva za účelem ochrany proti jejich rozešíání/rozpojení. Znalkyně dospěla k závěru, že jsou změnová rozhodnutí „A“ barevné kopie, nikoliv originály. To je však jen logický důsledek toho, že jí byly celním úřadem předloženy barevné kopie, nikoliv originály.
7. Žalovaný se pasoval do role znalce, pokud poukazoval na vzájemné odlišnosti obou verzí změnových rozhodnutí. Pro závěry, které učinil, ale nemá dostatečnou odbornost. Notářský zápis, který pravost rozhodnutí předložených žalobcem a) potvrzuje, žalovaný odmítá. Jde přitom o listinu o ověření, která je podle § 6 zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), veřejnou listinou (presumpce správnosti) a potvrzuje i autenticitu předloženého originálu. Úředně ověřená kopie veřejné listiny (změnového rozhodnutí) je také veřejnou listinou s presumpcí správnosti a má stejnou důkazní hodnotu jako originál. Dokud nebude pravost veřejných listin vyvrácena, musí žalovaný vycházet z jejich správnosti a nemůže je hodnotit (§ 50 odst. 4 a § 53 odst. 3 správního řádu). Vzhledem k tomu, že nebyla vyvrácena platnost změnových rozhodnutí „A“, nebyla zjištěna ani protiprávnost provozování hazardních her žalobcem a). Celní orgány se odvolávaly také na údaje v interní evidenci ministerstva v oblasti hazardních her (zejména v informačním systému SDSL), a to přesto, že v ní Nejvyšší kontrolní úřad shledal hrubý a dlouhodobý nepořádek.
8. Jelikož celní orgány v rozporu se zásadou materiální pravdy neobjasnily skutkový stav tak, jak je zavázaly v jiných řízeních správní soudy a žalovaný ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí, nemohly ani posoudit, zda žalobce a) spáchal přestupky a zda mohla být žalobci b) uložena ochranná opatření v podobě zabránění věcí užitých k údajnému spáchání přestupků. Žalobci proto navrhuji, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný se žalobou nesouhlasí. Žalobní námitky nereflektují vypořádání odvolacích (obsahově podobných) námitek v napadeném rozhodnutí, resp. závěry celních orgánů účelově zkreslují. Obsah správního spisu existenci originálu změnových rozhodnutí „A“

vyvrací. Nemůže proto obstát argumentace úředně ověřenou kopií údajně existujícího originálu. Závěrem správního řízení bylo, že změnová rozhodnutí „A“ jsou padělky, které byly vyhotoveny až po převzetí nesporné verze změnových rozhodnutí.

10. Především totožnost umístění razítka a tvar podpisu na padělcích nalezených ve spisu a na všech vyhotoveních změnových rozhodnutí „A“ a jejich ověřených kopiích dokládá, že jak padělky s označením „SPIS“ nalezené v originálu spisu ministerstva, tak ověřené kopie změnových rozhodnutí „A“ předkládané žalobci, byly vyhotoveny z jednoho stejnopisu. Z logiky věci je totiž vyloučeno, aby na originálu rozhodnutí založeném ve spise a na stejnopisu, který převzal účastník, bylo umístění razítka a tvar podpisu totožné. Již z této skutečnosti lze dovodit, že originál změnových rozhodnutí „A“ neexistuje, ale jedná se toliko o vícero vyhotovení padělků, k jejichž vytvoření byla použita zadní strana nesporného změnového rozhodnutí, jíž zástupce žalobce a) osobně převzal na ministerstvu. Současně je tím vyloučena následná manipulace s rozhodnutím ze strany ministerstva, neboť s verzí stejnopisu, která byla podkladem předkládaných ověřených kopií, disponuje výhradně žalobce a). Na toto posouzení není třeba být znalcem. Jde o skutečnosti viditelné pouhým okem a jejich uvedení do logických souvislostí.
11. Žalobce a) ani na výzvu nepředložil originál rozhodnutí, který údajně převzal jeho zástupce na ministerstvu a kterým by mohl svou verzi podložit. Přístup žalobce a) proto svědčí o tom, že originál změnových rozhodnutí „A“ neexistuje. Je velice nepravděpodobné, že by tentýž den tatáž referentka neuměle napodobila „*své vlastní rozhodnutí*“, aniž by použila původní koncept či alespoň běžně užívanou šablonu. Poté by dané rozhodnutí opětovně předložila k podpisu oprávněné úřední osobě a následně je předala zástupci žalobce a), avšak zapomněla, jaké rozhodnutí bylo vydáno, a zařadila do spisu odlišnou verzi rozhodnutí, kterou následně též zaslala žalobci a) do datové schránky s vyznačenou doložkou právní moci.
12. Žalovaný nemá za to, že by v průběhu řízení vyvstaly dvě rovnocenné verze reality, které by odůvodňovaly použití zásady *in dubio pro reo*, ani že by žalobci svou argumentací zpochybnili závěry celního úřadu. Skutková tvrzení žalobců jsou naopak poměrně kusá a často vzájemně rozporná. Žalobci se nesnaží vysvětlit ani své vlastní nestandardní jednání. Poukazují-li žalobci na judikaturu, dle níž není-li pravdivost veřejné listiny zpochybněna, je třeba vycházet z presumpce její správnosti, žalovaný má za to, že je nutné vycházet z nesporné verze změnových rozhodnutí, jelikož verze „A“ zpochybněna byla. Sami žalobci uvádí, že pro potřeby vydání notářského zápisu je irelevantní, zda měl notář možnost odhalit, zda se jedná o padělek, neboť to není jeho úkolem. Nemohou tedy současně tvrdit, že notářský zápis je dokladem existence originálu změnových rozhodnutí „A“.
13. Přelepku na změnových rozhodnutích „A“ přetrhla pracovnice podatelny celního úřadu, která prováděla převod dokumentů obdržených od Nejvyššího správního soudu do digitální podoby. Vzhledem k tomu, že se příslušná rozhodnutí skládala vždy pouze ze dvou listů, je již sama přlepka opatřená razítkem MF dokladem toho, že se jedná o tentýž dokument, který navíc odpovídá popisu zachycenému např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Af 3/2022-134.

IV. Posouzení věci krajským soudem

14. Žaloby byly podány včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)], osobami k tomu oprávněnými (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloby jsou přípustné (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

15. Žaloby **nejsou** důvodné.
16. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odůvodnění podle nich není dostatečné ani přesvědčivé, zejména proto, že se žalovaný nevyjádřil k jimi citované judikatuře a *právní teorii*. Zdejší soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů nastane pouze v případě, že není možné zjistit důvody, pro které bylo rozhodnutí vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76). Přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Správní orgány přitom nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou (či citovaným soudním rozhodnutím), pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví jasný právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (např. v nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08). Celní orgány ve svých rozhodnutích zodpověděly námitky žalobců a z odůvodnění je patrné, proč rozhodly tak, jak rozhodly. Zdejší soud na rozdíl od žalobců neshledal závěry žalovaného ani obecnými, ani vágními. I na své námitky zahrnující odkazy na soudní rozhodnutí dostali žalobci odpověď.
17. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách (ve znění účinném do 31. 12. 2020) se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.
18. Podle § 7 odst. 2 písm. zákona o hazardních hrách se zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.
19. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce a) provozoval hazardní hru na technických zařízeních v kontrolovaných provozovnách. Mezi stranami je nesporné také to, že ministerstvo provedlo změny povolovacích rozhodnutí, kterými byla některá povolení k provozování loterie původně udělená společnosti MASOX dvěma rozhodnutími změněna tak, že namísto ní se provozovatelem stává žalobce a). Spor je však o to, že existují dvě verze změnových rozhodnutí, přičemž žalobci se dovolávají té verze změnových rozhodnutí, kterými byla převedena na žalobce také povolení „A“ (tj. rozhodnutí ze dne 6. 9. 2013, č. j. MF-84415/A/2013/34, ze dne 1. 10. 2013, č. j. MF-96553/A/2013/34, ze dne 22. 10. 2013, č. j. MF-105176/A/2013/34, a ze dne 4. 11. 2013, č. j. MF-107736/A/2013/34). Naopak žalovaný se dovolává verze změnových rozhodnutí, která tato rozhodnutí o povolení nezahrnují.
20. Otázkou dvojí verze změnových rozhodnutí, kterými přešla povolení na žalobce, se správní soudy opakovaně zabývaly. Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 6. 6. 2023, č. j. 11 Af 35/2021-127, a ze dne 22. 6. 2023, č. j. 10 Af 3/2022-134 (které potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 153/2023-41, a ze dne 14. 10. 2024, č. j. 3 As 158/2023-53), přitom shledal, že zjištění skutkového stavu [vyřešení otázky, zda byla povolení „A“ převedena na žalobce a)] bude vyžadovat rozsáhlé dokazování, neboť ministerstvo nijak nevysvětlilo, jak je možné, že se v originálu spisu nacházely dvě odlišné verze změnových rozhodnutí a dvě odlišné verze společné žádosti. Zavázal proto ministerstvo, aby zjistilo, která verze změnových rozhodnutí je autentická, resp. která byla žalobci a) a společnosti MASOX doručena osobním předáním, a tudíž představuje účinné a platné rozhodnutí o změně. Městský soud také uvedl, že obě verze vykazují náležitosti

formálně bezvadného rozhodnutí, požívají tedy status veřejné listiny a platí presumpce jejich správnosti.

21. Městský soud v Praze nepopřel, že verze „A“ změnových rozhodnutí se liší od jiných listin ve spise ministerstva a že i obsah rozhodnutí v této verzi budí pochybnosti o jejich pravosti. Přesto však podle něj přetrvaly pochyby o skutkovém stavu tak, jak jej prezentují celní orgány a ministerstvo. Zejména z důvodů, že se v originále správního spisu ministerstva nacházely obě verze jak změnových, tak povolovacích rozhodnutí, a dokonce společných žádostí žalobce a) a společnosti MASOX. Verze změnových rozhodnutí „A“ byly chráněny proti rozeřítí a opatřeny přelepku a razítkem ministerstva, což nenasvědčuje tomu, že by šlo o dokument, který by byl ministerstvu *nahodile podstrčen* do spisu. Ministerstvo si bylo jeho existence vědomo a s dokumentem evidentně nakládalo. Referátník spisu ministerstva neobsahuje kompletní seznam všech součástí spisu a není tak ani uvedeno, kdy byly tyto verze do spisu vloženy. Je také možné, že při kontrole *vícero očima* došlo k chybě. Nebylo tedy vyvráceno tvrzení žalobců, že to byly verze „A“ změnových rozhodnutí, které byly žalobci a) a společnosti MASOX dne 25. 9. 2015 prostřednictvím jejich společného zástupce doručeny při osobním předání.
22. V nynější věci je dále podstatné, že i sám žalovaný v návaznosti na výsledek souvisejících řízení před Městským soudem v Praze první rozhodnutí celního úřadu ve věci nynějších přestupků rozhodnutím ze dne 5. 1. 2024, č. j. 1622/2024-900000-311, zrušil a věc vrátil celnímu úřadu k dalšímu řízení. Dospěl přitom k závěru, že nelze vycházet toliko z presumpce správnosti verze změnového rozhodnutí zapsaného v systému SDSL, neboť presumpci správnosti je třeba uplatnit vůči oběma verzím změnového rozhodnutí založeným ve správním spise. Řádné zjištění skutkového stavu (tj. která z verzí změnového rozhodnutí je platná a účinná) přitom vyžaduje zásadní a rozsáhlé doplnění dokazování. Podle žalovaného tedy bylo třeba, aby celní úřad učinil potřebné dokazování (tj. vyžádal si originál spisu a případně zadal vypracování znaleckého posudku ohledně pravosti jednotlivých listin a okolností jejich vzniku, na základě kterého bude možno posoudit, kterou z verzí změnového rozhodnutí lze považovat za platnou a účinnou).
23. I v nyní posuzované věci je otázka, jaká verze změnových rozhodnutí byla žalobci a) a společnosti MASOX doručena, klíčová.
24. Jak již bylo předesláno, ve správním spise ministerstva se při předložení jeho originálu při jednání před Městským soudem v Praze v červnu 2023 nacházely obě verze změnových rozhodnutí.
25. Z vypracovaného znaleckého posudku vyplývá, že první strany obou verzí rozhodnutí se graficky i obsahově liší. Dále z něj plyne, že zatímco verze, z níž vychází celní orgány, je na druhé straně opatřena razítkem ministerstva a podpisem oprávněné úřední osoby, druhá strana změnových rozhodnutí „A“ založených ve spise neobsahuje skutečný podpis a razítko, ale je pouhou barevnou fotokopii. Znalkyně tedy především na základě uvedeného zjištění dospěla k závěru, že verze rozhodnutí „A“ založené ve spise jsou padělkem. Dále konstatovala, že různé verze rozhodnutí byly vyhotoveny na jiném typu papíru a jiným způsobem tisku. Z toho celní orgány dovodily, že verze „A“ nalezená ve spisu není originálním rozhodnutím.
26. Existence originálu změnových rozhodnutí „A“ nebyla dle žalovaného ničím prokázána. Z ničeho neplyne, že by se originály kdy ve spisu nacházely. Žalobce a) ani společnost

MASOX, kterým byl originál rozhodnutí doručen osobním převzetím, originál rozhodnutí nepředložili, ač k tomu byli opakovaně vyzýváni. Na druhou stranu, originální verze rozhodnutí, z níž vychází celní orgány, se nepochybně ve správním spise nachází.

27. Umístění razítka a tvar podpisu na druhé straně změnových rozhodnutí „A“ je shodný na rozhodnutí založeném ve spisu a na všech jeho vyhotovených kopiích. Z toho plyne, že všechny tyto kopie druhé strany změnových rozhodnutí „A“ byly vyhotoveny ze stejného stejnopisu originálu. Z toho lze dle žalovaného dovodit, že originál změnových rozhodnutí „A“ neexistuje, ale jedná se toliko o vícero vyhotovení padělků, k jejichž vytvoření byla použita zadní strana stejnopisu originálních změnových rozhodnutí, které zástupce žalobce a) a společnosti MASOX osobně převzal. Současně je tím vyloučena následná manipulace s rozhodnutím, neboť s verzí stejnopisu, která byla podkladem předkládaných kopií, disponuje výhradně žalobce a).
28. Žalovaný dále připomněl, že změnová rozhodnutí „A“ se od ostatních dokumentů spisu lišila zejména záhlavím, typem písma, odsazením textu a absencí symbolu telefonu. Již tyto odlišnosti tedy zpochybňují, že obě verze rozhodnutí vytvořil tentýž referent (Bc. V. S.) na téže počítači. Daný dokument navíc na rozdíl od originální verze změnového rozhodnutí neprošel referátníkem (resp. votem) podepsaným 4 různými osobami, nebyl vložen do elektronické verze spisu, ani následně do SDSL. I tyto odlišnosti tedy nasvědčují tomu, že změnová rozhodnutí „A“ byla vytvořena až *ex post*, přičemž originální změnová rozhodnutí sloužila jako předloha k vytvoření padělku.
29. Skutečnost, že byla posléze ve spisu nalezena i odlišná verze žádosti, jež obsahovala také 4 povolení s označením „A“, u níž však chybí údaj, že prošla podatelnou ministerstva, nikterak neprokazuje autenticitu změnových rozhodnutí „A“. Žalovaný tedy uzavřel, že změnová rozhodnutí „A“ nalezená v originálu správního spisu nejsou originálním autentickým dokumentem, ale toliko padělkem, který vznikl až poté, co zástupce žalobce a) a společnosti MASOX převzal stejnopis originálu změnových rozhodnutí.
30. Podle § 67 správního řádu *rozhodnutím správní orgán v určité věci zakládá, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá, nebo v zákonem stanovených případech rozhoduje o procesních otázkách*. Tím, kdo v konkrétní věci zakládá práva nebo určuje povinnosti, je správní orgán. Právě z tohoto důvodu správní soudy v souvisejících věcech zavázaly ministerstvo k tomu, aby zjistilo, která verze změnových rozhodnutí je autentická, resp. která byla zástupci žalobce a) a společnosti MASOX doručena osobním předáním a představuje tudíž účinné a platné rozhodnutí. K tomu lze doplnit, že platností správního aktu se rozumí jeho existence. Jedná se o okamžik, kdy správní orgán projevil vůli navenek vůči adresátům.
31. Za platné a účinné je v nynější věci tedy nutno považovat ta změnová rozhodnutí, která žalobce a) a společnost MASOX (resp. jejich zástupce) dne 25. 9. 2015 převzali a vzdali se práva na odvolání. Zdejší soud má za to, že celní orgány bez rozumných pochybností prokázaly, že se jednalo o stejnopisy jediných originálů změnových rozhodnutí, které jsou založeny ve správním spise.
32. Předně, nebyla nijak prokázána existence originálů změnových rozhodnutí „A“. Ty se nenacházejí ve správním spise a nemají je ani žalobci. Ve správním spise se nachází jeden stejnopis originálu obou změnových rozhodnutí a změnová rozhodnutí „A“, jejichž zadní

strana je fotokopíí. A je zřejmé, že musel existovat ještě minimálně jeden stejnopis originálu obou rozhodnutí. O tom svědčí odlišné umístění razítka a podpisu oprávněné úřední osoby na kopiích změnových rozhodnutí „A“ (všech jeho kopiích, i těch ve správním spise) oproti stejnopisům originálů rozhodnutí založených ve správním spise. Ostatně i z logiky věci při doručení rozhodnutí osobním převzetím musí fyzicky existovat alespoň dva stejnopisy originálu rozhodnutí (jeden je doručen a jeden zůstává ve spisu).

33. V tomto ohledu pak žalovaný dle zdejšího soudu správně dovodil, že všechny kopie změnových rozhodnutí „A“ (i ty ve správním spise) musely být vytvořeny z jednoho stejnopisu originálu rozhodnutí coby předlohy, neboť druhá strana obou změnových rozhodnutí „A“ je podle všeho autentickou kopií jejich originálu. Z toho pak logicky vyplývá, že stejnopisy originálů rozhodnutí musely existovat, aby z nich bylo možné vytvořit kopii. A jelikož se tyto chybějící stejnopisy originálů nenachází ve správním spise, jedná se podle všeho právě o stejnopisy originálů doručené žalobci a) a společnosti MASOX osobním převzetím. Skutečnost, že zástupce žalobce a) a společnosti MASOX převzal dne 25. 9. 2015 originály změnových rozhodnutí, ostatně potvrzují i žalobci ve svých podáních v průběhu správního řízení. Pokud nebyli žalobce a) a společnost MASOX schopni ani na opakovanou žádost celních orgánů tyto originály předložit, nelze dle zdejšího soudu celním orgánům vytýkat, že vycházejí z toho, že převzali právě tu verzi rozhodnutí, která se jako jediná nachází v originále ve správním spise. Při osobním převzetí rozhodnutí (ale také např. při odeslání rozhodnutí poštou) nemůže správní orgán z povahy věci prokazovat doručení tím stejnopisem rozhodnutí, který byl doručen (ten má v dispozici ten, komu bylo doručeno), nýbrž právě stejnopisem originálu rozhodnutí ve správním spise. Pokud účastník řízení tvrdí, že mu ve skutečnosti bylo doručeno něco jiného, má právě tento účastník řízení možnost svá tvrzení prokázat předložením originálu písemnosti skutečně doručené.
34. Žalobce a) byl k předložení originálů změnových rozhodnutí opakovaně vyzván. Nejprve k výzvě celních orgánů v roce 2020 tvrdil, že má přístup k originálům změnových rozhodnutí, které jsou uschovány na bezpečném místě. Celním orgánům je však neposkytl z obavy, aby se nepoškodily, nezneškodily či aby nedošlo k jejich ztrátě. V dubnu roku 2022 byl žalobce celním úřadem znovu vyzván k předložení originálů změnových rozhodnutí. A zopakoval, že má stejný legitimní důvod pro nepředložení originálů změnových rozhodnutí, které byly a jsou uschovány na bezpečném místě, a ke kterým žalobce a) měl a nadále má přístup. Jak upozornil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (a plyne to z obsahu rozsudku Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10 Af 3/2022), žalobce a) a společnost MASOX ani o rok později nevyhověli výzvě soudu k předložení originálů změnových rozhodnutí. Nejprve uváděli, že originály by měl mít k dispozici advokát Mgr. et Mgr. Petr Průša (vyjádření ze dne 14. 4. 2023, resp. vyjádření ze dne 16. 4. 2023). Později (21. 4. 2023) uvedli, že ani advokát Mgr. et Mgr. Petr Průša originály změnových rozhodnutí nepředložil, neboť se mu je nepovedlo dohledat. Žalobce tedy dle vlastních tvrzení tak dlouho odmítal předložit celním orgánům originály změnových rozhodnutí z obavy o jejich ztrátu, až je nakonec sám ztratil.
35. Lze shrnout, že nebyla prokázána existence originálu změnových rozhodnutí „A“. V originálu spisu se nachází pouze ve verzi, jejíž první strany byly vytvořeny jiným písmem, na jiném papíře a jiným způsobem tisku oproti ostatním písemnostem ministerstva, a druhé strany jsou kopiemi. Dne 22. 10. 2015 bylo žalobci a) změnové rozhodnutí (v podobě originálu bez povolení „A“) s vyznačenou právní mocí doručeno do datové schránky.

Změnová rozhodnutí „A“ neprošla referátníkem (resp. votem) podepsaným 4 různými osobami, nebyla vložena do elektronické verze spisu, nebyla ani následně vložena do SDSL. U druhé verze žádosti (jež 4 povolení s označením „A“ zahrnuje) chybí údaj, že prošla podatelnu ministerstva. K tomu celní orgány upozornily na povahu původních 4 povolení „A“ vydaných společností MASOX. Existence původních povolení „A“ není sporná, avšak již tato původní rozhodnutí neodpovídala běžné praxi co se týče čísla jednacího, způsobu schvalování, ale zejména doby platnosti (10 let), která poskytovala jejímu držiteli zcela bezprecedentní konkurenční výhodu oproti jiným provozovatelům hazardních her. Již jen vzhledem k nestandardnosti povolení „A“ nelze předpokládat, že by ministerstvo akceptovalo jejich automatický převod, ale přinejmenším by byly důvodem k podrobnějšímu přezkumu žádosti.

36. Znalecký posudek ve spojení se všemi ostatními zjištěnými skutečnostmi a komplexními úvahami žalovaného podle zdejšího soudu představuje dostatečnou oporu pro závěr, že žalobce a) je odpovědný za spáchání daného přestupku, tj. zejména, že nedošlo k převodu sporných povolení „A“ ze společnosti MASOX na žalobce a). Za tohoto stavu dle zdejšího soudu není pro účely nynějšího řízení třeba prokázat, kdo a kdy změnová rozhodnutí „A“ vytvořil a kdo a kdy je založil do správního spisu. Není ani podstatné, že z přípisu ministerstva ze dne 7. 2. 2020 (sp. zn. MF-1932/2020/7303-5) vyplývá, že minimálně do 6. 2. 2020 byl v SDSL uveden jako provozovatel žalobce a).
37. Obecně lze poukázat i na východisko, že tvrdí-li obviněný určité skutečnosti, které jsou podle obecných zkušenostních pravidel krajně nepravděpodobné, nenabízí k nim žádný rozumný důkaz a ani správní orgán takový důkaz není s to opatřit, lze dospět na základě toho, jak se věci obvykle dějí, k závěru o nevěrohodnosti takových tvrzení.
38. Ve správním spise jsou založeny stejnopisy originálů změnových rozhodnutí a změnová rozhodnutí „A“ vytvořená použitím zadní strany jiných stejnopisů originálů rozhodnutí. Nelze sice v teoretické rovině vyloučit, že existovaly také odlišné originály rozhodnutí s neuměle vytvořenou první stranou, úřední osoba podepsala oba odlišné originály a žalobce a) i společnost MASOX (shodou okolností oba z nich) po osobním převzetí originální změnová rozhodnutí „A“ ztratili; zároveň někdo na ministerstvu bez vědomí žalobce a) a společnosti MASOX vytvořil (na jiný papír a jinou tiskárnou než bylo na ministerstvu obvyklé) z originálních stejnopisů doručovaných rozhodnutí kopie, ty opatřil na první straně razítky a založil do spisu. Pokud však nic takového nebylo prokázáno a žalobce a) nedoložil originální stejnopis jemu doručeného změnového rozhodnutí, lze ve shodě s tím, jak se věci obvykle dějí, uzavřít, že zástupce žalobce a) a společnosti MASOX převzal dne 25. 9. 2015 stejnopisy originálů změnových rozhodnutí v podobě, ve které se originály nachází ve správním spise, a to je i důvod, proč se je žalobce a) i společnost MASOX zdráhají předložit.
39. Ve shodě se žalovaným lze konstatovat, že protiprávnost jednání spočívá v provozování hazardní hry bez platného povolení, přičemž žalobce a) originál platného povolení nepředložil a ani z obsahu správního spisu nelze dovodit, že by žalobce a) povolením skutečně disponoval. Provozování hazardních her přitom není činností obecně povolenou, ale je umožněno pouze na základě platného povolení. Je to tedy primárně provozovatel hazardních her, kdo musí být schopen v případě pochybností prokázat, že povolením disponuje.

40. Lze dodat, že napadené rozhodnutí není v rozporu se závaznými právními názory Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu, na které žalobce odkazuje. Za prvé, vázanost právním názorem je nutno vztáhnout k věcem, které řešily soudy v odkazovaných rozsudcích, kde předmětem přezkumu byla správní rozhodnutí ve věci zrušení povolení společnosti MASOX, resp. žádosti žalobce a) o změnu povolení. V řízení předcházejícím vydání nyní napadeného rozhodnutí celní orgány těmito názory formálně vázány nebyly. Za druhé, závěr o nutnosti provést zásadní a rozsáhlé doplnění dokazování byl učiněn v souvislosti s úvahou soudů o tom, zda lze nedostatky zjištěného skutkového stavu ohledně existence dvou verzí změnových rozhodnutí (která byla zjištěna až z předloženého správního spisu při jednání Městského soudu v Praze) odstranit dokazováním v rámci soudního přezkumu. To za situace, v níž tamější napadená rozhodnutí v jejich odůvodnění s existencí dvou verzí změnových rozhodnutí vůbec nepracovala. Závazný právní názor proto v tomto kontextu nekladl na správní orgány žádné nároky ohledně kvantity doplněných důkazů. Za třetí, v nynější věci celní orgány obstaraly znalecký posudek, jehož závěry hodnotily ve spojení s ostatními skutečnostmi zjištěnými v průběhu řízení a nabídly originální ucelenou argumentaci ke sporným otázkám, včetně existence dvou verzí změnových rozhodnutí a vysvětlení toho, která z nich byla platná a účinná.
41. V prvním zrušujícím rozhodnutí v nynější věci ze dne 5. 1. 2024, č. j. 1622/2024-900000-311, žalovaný zavázal celní úřad, aby učinil potřebné dokazování, tj. vyžádal si originál spisu a případně zadal vypracování znaleckého posudku ohledně pravosti jednotlivých listin a okolností jejich vzniku, na základě kterého bude možno posoudit, kterou z verzí změnového rozhodnutí lze považovat za platnou a účinnou. Tento požadavek dle zdejšího soudu byl v navazujícím řízení splněn.
42. Nad rámec žalobní argumentace je vhodné poznamenat, že zdejší soud si je vědom, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 2. 2025, č. j. 10 Af 5/2023-54, uvedl, že znalecký posudek nezodpověděl zásadní otázku, jaká verze změnového rozhodnutí byla žalobci a) ze strany žalovaného doručena, a ani po vypracování znaleckého posudku proto správní orgány v tamní věci pochybnosti v tomto směru neodstranily. Zdejší soud však závěry Městského soudu v Praze učiněnými v jiné věci není vázán a není ani detailně obeznámen s obsahem tam napadeného rozhodnutí a uplatněných žalobních bodů.
43. Žalobci dále namítali, že znalkyně zkoumala pouze barevné kopie změnových rozhodnutí „A“, nikoliv jejich originály, posudek proto nemohl nic objasnit. Zdejší soud nesdílí se žalobci jejich podezření. Celní úřad v rozhodnutí o přestupcích uvedl, že dne 26. 2. 2024 oslovil Nejvyšší správní soud se žádostí o poskytnutí *originálů změnových rozhodnutí*. Této žádosti Nejvyšší správní soud dne 4. 4. 2024 vyhověl a zaslal celnímu úřadu *originály listin* pocházející ze spisového materiálu ministerstva, zejména „*originály obou změnových rozhodnutí v obou verzích*“. Z komunikace tedy vyplývá, že šlo o listiny založené v originálu správního spisu.
44. O tom, že znalkyně zkoumala listiny skutečně založené v originálním správním spise, nikoliv jejich barevné kopie, svědčí i jejich přelepení. Přelepka byla přetištěna razítkem ministerstva se státním znakem. Proti verzi žalobců, že znalkyně zkoumala pouze fotokopie, svědčí také to, že zatímco text na první straně změnových rozhodnutí „A“ byl vytvořen elektrografickým černým tonerem, celá druhá strana byla vyhotovena barevným elektrografickým textem, a že zatímco razítko ministerstva a podpis na druhé straně byly

vytištěny, otisky razítka „SPIS“ a datumového razítka na první straně byly vyhotoveny razítkem (byť jiným než na originálech nesporných rozhodnutí). Že se jedná o fotokopii jedné originální listiny nevyplývá z vyjádření ministerstva, Městského soudu v Praze ani popisu znalkyně. Ministerstvo rovněž ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze vysvětluje, jakým způsobem změnová rozhodnutí „A“ dle jeho přesvědčení zřejmě vznikla, tj. že někdo vytvořil a upravil kopie původních nesporných změnových rozhodnutí. Zdejší soud proto nemá za to, že by znalecký posudek z tohoto důvodu neobstál.

45. Co se týče nesrovnalostí s předáním materiálu pro znalecké zkoumání, žalovaný připustil, že celní úřad materiál pro znalecké zkoumání znalkyni doručil již dne 21. 5. 2024, ačkoliv k jejímu ustanovení znalkyní v předmětné věci došlo až usnesením ze dne 4. 6. 2024. Není to podle něj vada, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí vysvětlil, že znalkyně danou skutečnost výslovně uvedla ve znaleckém posudku, přičemž znalecký posudek vypracovala až po svém ustanovení. Žalobci nenaznačují, že by znalkyně s předloženým materiálem nevhodným způsobem manipulovala, ani neupřesňují, v čem konkrétně by měly spočívat pochybnosti o její nestrannosti či nezávislosti. Dokumenty zkoumané znalkyní se ani nijak neliší od popisu v rozhodnutí městského soudu, popisu ve vyjádření ministerstva a rovněž popisu Nejvyššího správního soudu. Ani zdejší soud nemá za to, že by zhruba dvoutýdenní prodleva mezi faktickým předáním dokumentů a ustanovením znalkyně vedla sama o sobě k pochybnostem o nestrannosti znalkyně. Z ničeho nevyplývá, že by znalkyně s poskytnutými materiály nějak nakládala předtím, než byla ustanovena znalkyní. Žalobci pak ani netvrdí, že by znalkyně postupovala zaujatě nebo nesprávně a nezpochybňují ani závěry posudku jako takového (jen jeho použitelnost v posuzované věci).
46. Žalobci tvrdí, že se spisem bylo manipulováno. Ze žaloby ale nevyplývá, v čem konkrétně měla tvrzená manipulace spočívat a jak by mohla zasáhnout do práv žalobců. Nejvyšší správní soud ani v jednom z rozsudků (ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 153/2023-41, a ze dne 14. 10. 2024, č. j. 3 As 158/2023-53) neuvedl, že docházelo k *manipulaci* ve smyslu *nekalého* zacházení se spisem. Pouze upozornil, že se změnil způsob řazení listin ve spise. Změnová rozhodnutí „A“ již nejsou připojena sponkou k originálům rozhodnutí, ale jsou žurnalizována na č.l. 102-105 spisu. Žádný hodnotící závěr ve vztahu k manipulaci se spisem Nejvyšší správní soud neučinil.
47. O ničem nekalém nesvědčí ani to, že ministerstvo změnová rozhodnutí před jejich předáním znalkyni rozešilo a následně opětovně sešilo z důvodu jejich „skenování“ (úřední záznam ze dne 12. 4. 2024 č. j. 306153/2024-530000-01). I ve znaleckém posudku je na str. 2 uvedeno, že spojení listů není předmětem zkoumání, neboť listy byly z důvodu skenování rozešity a dodatečně opětovně sešity sešivací skobkou. Dává smysl, že po rozešití na ministerstvu byla přelepka proti rozešití/rozpojení na dokumentech dle znalkyně porušena. Jde totiž o logický důsledek jejich rozešití a rozpojení. Jak správně podotkl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, také roztržená přelepka překrytá razítkem potvrzuje, že jde stále o stejné listiny, neboť sešity byly vždy pouze dva listy. Zdejší soud tedy v zásadě souhlasí se žalobci, že se spisem bylo *nakládáno* a že spis předložený Městskému soudu v Praze přesně neodpovídal podobě, ve které byl předložen Nejvyššímu správnímu soudu. Žádný *nekalý* zásah do obsahu spisu, který by mohl mít vliv na posouzení věci, však zdejší soud neshledal.

48. Nedůvodná je i námitka, že žalovaný překročil svou odbornost, pokud popsal, v čem se od sebe obě verze změnových rozhodnutí liší. Skutečnost, že verze změnových rozhodnutí se liší typem papíru a způsobem tisku na první straně, a že druhá strana změnových rozhodnutí „A“ neobsahuje příslušné razítko a podpis oprávněné úřední osoby (ty jsou pouze vytištěné), zatímco na první stranu změnových rozhodnutí „A“ bylo použito razítko „SPIS“ a razítko data, vyplývá ze znaleckého posudku. To, že dokumenty měly vyvolávat zdání originálu a nepůsobí jako autentické varianty, je hodnotící (nikoliv skutkovou) úvahou žalovaného. Odlišné záhlaví, jiný typ písma, odsazení textu a absence symbolu telefonu jsou skutečnosti rozeznatelné i běžným okem laika. Není proto nutné, aby se k nim vyjadřoval znalec. Skutečnost, že změnová rozhodnutí „A“ neprošla referátníkem a nebyla vložena do elektronické verze správního spisu ani do SDSL, je celním orgánům známá z jejich úřední činnosti a nejde o odbornou otázku, ke které by byl příslušný se vyjadřovat znalec.
49. Napadené rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné v otázce přenosu důkazního břemena. Z jeho odůvodnění vyplývá, že presumpci správnosti žalovaný nejprve uplatnil vůči oběma verzím změnových rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že provedeným dokazováním poté bylo vyvráceno, že se ve správním spisu ministerstva nacházely dvě verze originálů změnových rozhodnutí, nebylo již dle žalovaného logicky možné presumovat platnost a správnost změnových rozhodnutí „A“.
50. Žalobce v řízení před celními orgány opakovaně předkládal úředně ověřené kopie změnového rozhodnutí „A“ a notářský zápis ze dne 6. 11. 2020, v němž notář osvědčuje, že mu bylo předloženo změnové rozhodnutí „A“. Celní úřad v bodě 199 rozhodnutí o přestupcích dospěl k závěru, že oprávnění provozovat hazardní hry nelze prokázat doložením pouhé úřední kopie v situaci, kdy je její věrohodnost zpochybněna obsahem originálu ve správním spise. Rovněž žalovaný zaujal shodný názor, tj. že ověřená kopie není dostatečným důkazem existence originálu. Kromě toho v nynější věci dle žalovaného předkládaná ověřená kopie rozhodnutí vykazuje znaky kopie padělku. I v tomto ohledu tedy napadené rozhodnutí z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí.
51. Námitkou, že měly celní orgány zohlednit notářský zápis a úředně ověřené kopie změnových rozhodnutí „A“, se již zabýval Městský soud v Praze v bodě 67 rozsudku ze dne 22. 7. 2023, č. j. 10 Af 3/2022-134. Uvedl, že *„na věci nic nemění ani to, že žalobkyně 1) předložila notářský zápis, jenž má osvědčovat autenticitu jí předkládané verze rozhodnutí a že společnost MASOX a.s. předložila autorizovanou konverzi úředně ověřené verze jí předkládaného rozhodnutí. Obě tyto vyhotovení prokazují toliko to, že jde o úředně ověřené dokumenty rozhodnutí v té podobě, v jaké byly ověřujícím orgánům předloženy. V žádném případě však podle soudu neprokazují pravou, původní a autentickou verzi rozhodnutí“*.
52. Zdejší soud nevidí důvod se od tohoto vypořádání odklonit. Nelze zpochybnit, že veřejné listiny jsou nadány presumpcí správnosti. Na rozdíl od soukromých listin má veřejná listina podstatně vyšší důkazní sílu, neboť účastník řízení, který popírá pravost či správnost listiny, musí svá tvrzení prokázat. Mezi veřejné listiny je v § 6 notářského řádu zařazena i ověřovací doložka, již notář osvědčuje shodu opisu či kopie listiny s její předlohou. V žalobcem odkazovaném rozsudku ze dne 30. 12. 2008, č. j. 8 Afs 25/2008-60, Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že důkazní břemeno ohledně pravosti a správnosti listiny, jejíž kopie se dle ověření shoduje s originálem, nese nadále subjekt, který tuto listinu předložil, veřejnou vírou ve správnost a pravost veřejné listiny je nadána pouze ověřovací doložka.

53. Notář ověřuje, že opis nebo kopie (vidimovaná listina) se doslovně shoduje s předloženou listinou. Obecně platí, že notář by měl při posuzování věrohodnosti předložené listiny, z níž je vidimovaná listina pořízena, postupovat s obezřetností a s využitím profesní zkušenosti a všimnout si okolností, které vzbuzují pochybnosti o pravosti a původu předložené listiny. Institut vidimace však neslouží a vzhledem ke způsobu, jakým je vidimace prováděna, ani sloužit nemůže, k ověření platnosti či pravosti vidimované listiny (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1966/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2018, sp. zn. 21 Cdo 5423/2017).
54. Žalovaný proto v napadeném rozhodnutí správně poznamenal, že pokud notář neměl důvodné podezření, že jemu předložené listiny představují zjevný padělek nebo neplatnou listinu, neměl důvod provedení vidimace odmítnout. K tomu lze poznamenat, že není postaveno najisto, v jaké podobě byla změnová rozhodnutí „A“ notáři předložena (vzhledem k tomu, že druhý list obsahující razítko a podpis je v případě obou verzí rozhodnutí obsahově totožný, není vyloučeno, že v případě listiny předložené notáři byl fakticky padělkem pouze první list).
55. Celní orgány pak s ohledem na vše výše uvedené prokázaly, že změnová rozhodnutí „A“ nevydal státní orgán (ministerstvo) a nepožívají proto presumpce správnosti ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Žalobcem citovaná ustanovení správního řádu nevylučují, aby celní orgány hodnotily předložené veřejné listiny, dokud není prokázána jejich nesprávnost. Celní orgány by z povahy věci nemohly nikdy vyvrátit pravost či pravdivost předložených listin, pokud by je nemohly zpochybnit a hodnotit. Takový závěr by upomínal na Hlavu XXII a byl by zjevně absurdní.
56. Také k této námitce se již ve svých rozhodnutích vyjádřil Městský soud v Praze, který uvedl, že *„Skutečnosti zapsané ve veřejné listině tedy mohou být, v případě existence důkazů zpochybňujících správnost zapsaných údajů, předmětem dokazování.“* Pokud pak žalobci uvádí, že úředně ověřená kopie má stejnou důkazní hodnotu jako originál, ze kterého vzešla, mýlí se s argumentací celních orgánů. Ty totiž především popírají, že by vůbec existoval originál změnových rozhodnutí „A“ vydaný ministerstvem, nikoliv to, že ověřené kopie jsou věrným odrazem toho, co bylo předloženo notáři. Důkazní hodnota a autenticita úředně ověřené kopie padělku je přirozeně shodná s důkazní hodnotou padělku, z něhož byla tato kopie vytvořena.
57. Rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že jestliže je jinými důkazy (být nepřímými) relevantně zpochybněna pravost originálu, přenáší se tato pochybnost na vidimovanou listinu. Zatímco předložením originálu by mohla být tato pochybnost odstraněna, vidimovaná listina již tuto schopnost nemá, neboť neobsahuje originální prvek, jehož pravost by mohla být podrobena například znaleckému zkoumání. V takovém případě není vyslovována pochybnost o tom, že vidimovaná listina v době vidimace odpovídala předloze, nýbrž o tom, že předloha představovala pravou listinu. Jestliže tedy účastník řízení neuchová a nepředloží originální listinu, neunesse důkazní břemeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 7 Afs 28/2015-69).
58. Žalobci konečně s odkazem kontrolní závěry Nejvyššího kontrolního úřadu a související tiskovou zprávu ze dne 12. 6. 2023 poukazovali na hrubý a dlouhodobý nepořádek v interní evidenci ministerstva v oblasti hazardních her (SDSL). Ačkoliv takové kontrolní závěry nevrhají na ministerstvo dobré světlo, nevyplývá z nich, že je právě dvojí verze dokumentů

v nyní posuzované věci důsledkem tohoto *nepořádku* a že by každý odkaz na SDSL bylo nutné považovat za irelevantní. Odkaz na SDSL navíc v nyní posuzované věci nebyl nijak zásadní.

V. Závěr a náklady řízení

59. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšní žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 6. listopadu 2025

David Raus v.r.
předseda senátu